

Ο θαυμασμός για την εύρεση του λειψάνου και ο νεοφανείς Όσιος Ευδόκιμος (ιεροδ. Μελέτιος Βατοπαιδινός)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/17Fk WTF>]

Η θέση του λειψάνου

Η θέση του λειψάνου ήταν η εξής: το κρανίο ήταν όλο φα-λα-κρό τοποθετημένο πάνω στους σπονδύλους του αυχένα. Το υπό-λοι-πο σώμα ήταν ντυμένο με κά-ποιο βαμβακερό χιτώνα. Τα οστά ήταν κον-τά το ένα στο άλλο, συγ-κρα-τη-μέ-να σε άλλα μέρη από τους τέ-νον-τες και σε άλλα μέρη από ένα λεπτό δέρμα του περισστέου. Ολό-κληρο το σώμα στη-ρι-ζό-ταν στον αριστερό ώμο και μηρό και ήταν στραμμένο προς ανατολάς βλέποντας προς τον τοί-χο του πα-λαι-ού καμαρωτού Κοι-μητηρίου. Οι κνή-μες ακουμπούσαν στα μη-ριαία οστά και τα γό-να-τα στα πλευρά. (Όπως δηλαδή γονα-τί-ζου-με για να κάνουμε εδα-φιαίες μετάνοιες). Τα χέ-ρια του ήταν το-πο-θε-τη-μέ-να πάνω στο στήθος σε σχήμα σταυ-ρού. Κάτω δε από το δεξί χέρι βρι-σκόταν μια παλιά εικό-να, που φαι-νό-ταν να είναι της Θεοτόκου Βηματαρίσης.

Αφού λοιπόν βρέθηκε το άγιο λείψανο σε αυτή τη στάση και γέμιζε με πολύ με-γά-λη ευωδία το χώρο, αυτό έκανε και τους εργάτες και τον επό-πτη Ιά-κω-βο να θαυμάζουν. Το γεγονός γνωστοποιήθηκε στον επί-τρο-πο Φι-λά-ρε-το και στους άλλους πατέρες της Μονής.

Θαυμασμός για τον νεοφανέντα Άγιο

Τότε βρίσκονταν στο Βατοπαίδι και δύο Αρχιερείς. Ο πρώ-ην Σμύρνης Χρύσανθος,- εξόριστος γιατί έγραψε κατά των Λου-θη-ρα-νών και Καλβινιστών-, και ο πρώην Ορεστιάδος ή Αδρι-α-νου-πό-λε-ως Γρηγόριος. Ήλθαν οι Αρχιερείς, ο Επίτροπος και άλλοι και αφού είδαν το λείψανο στη θέση που περιγράψαμε κοίταζαν ο ένας τον άλλο σιωπηλοί και θαύμαζαν για την εκπεμπόμενη ευωδία.

Τότε

εἶπε ὁ Σμύρνης Χρῦσανθος:

«Γιατί θαυμάζετε σιωπηλοί, σεβαστοὶ Πατέρες; Με θαύμα δεν μας φα-νέρωσε ὁ Θεός τὴν αγιότητα αὐτοῦ τοῦ Πατέρα, τοῦ ὁποῦ βλέ-πο-με τὸ λείψανο καὶ οσφραϊνόμαστε ουράνιο ευωδία; Ποιὸς ἄλλος, παρά ὁ Θεός μας, γέμισε με αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ λεί-ψα-νο με μύρον; Ποιὸς ἄλλος τὸ ἔλουσε με τέτοια θεϊκὴ ευωδία, ἡ ὁποία ξα-πλώ-νε-ται σε ὅλον τὸ γύρω μας χώρο; Πῶς εἶναι δυνατόν τα οστά καὶ οἱ σαπισμένες σάρκες νὰ βγάζουν τέτοια ευωδία; Ακό-μη καὶ ὁ Λά-ζα-ρος, ποὺ κλείσθηκε τέσσερις μέρες στὸν τάφο, ἐβ-γα-ζε δυσοσμία, ὅπως μαθαίνομε ἀπὸ τὸ Ευαγγέλιο. «Κύριε, ἤδη ὄζει· εἶναι τέσ-σε-ρεις μέρες (στὸν τάφο)». Καὶ πράγματι ἔτσι συμβαίνει. Γιατί καὶ τὰ ἴδια τὰ οστά, ὅταν διαλυθεῖ τὸ σῶμα, ἔχουν μιὰ γήϊνη, ὑπό-σαρ-κη καὶ ανυπόφορη δυσοσμία. Αὐτὸ ὅμως τὸ λείψανο γεμίζει τὴν ἀνα-πνοή μας με μύρο. Αὐτὸ τὸ διαπιστώνουμε καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα οστά ποὺ εἶ-ναι γύρω καὶ δίπλα ἀπ' αὐτὸ τοῦ Αγίου καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ ὅσα βρίσκονται μακριὰ του, τὰ ὁποία δεν ἔχουν καθόλου τέτοια ευωδία. Γιατί ὅσα βρί-σκον-ται κοντά του πήραν λίγη ἀπὸ τὴν ευ-ω-δία του.

Ἄς μην ἀπιστοῦμε λοιπόν, στὸ θεϊκὸ θαύμα, με τὸ ὁποῖο φα-νε-ρώ-νε-ται σε μᾶς ἀπὸ τὸν Θεόν ὅτι αὐτὸ εἶναι λείψανο Αγίου. Ἄς μην ἀπιστοῦμε, ἐπαναλαμβάνω, στὸ θαύμα, γιατί πρόκειται γιὰ πρα-γμα-τι-κό θαύμα, γιὰ τοὺς λόγους, ποὺ εἶπα προηγουμένως. Ἀλ-λά νὰ δοξάσουμε τὸν Θεόν, ποὺ πάντοτε γίνεται θαυμαστός διὰ

των αγίων του και ας τιμήσωμεν τον Άγιό του».

Ενώ τα έλεγε αυτά συμφώνησαν μαζί του ο Αδριανούπολεως Γρηγόριος και όλοι οι παρευρισκόμενοι και αναφώνησαν: «Είναι μεγάλος ο Θεός των χριστιανών». Και αφού δόξασαν τον Θεό, με-τέ-φε-ραν με ευλάβεια το ιερό λείψανο στο ναό των Αγίων Απο-στό-λων, που βρίσκεται πάνω από το παλαιό κοιμητήριο. Επέστρεψαν στη Μονή δοξολογώντας και πάλι τον Θεό για το θαύμα, έχοντας στη σκέψη τους το νεοφανέντα Άγιο και όσα συ-νέ-βη-σαν.

Ο Άγιος ονομάζεται «Ευδόκιμος»

Την επομένη ημέρα, συγκεντρώθηκαν οι διοικούντες μαζί με τον επίτροπο Φιλάρετο και σκέπτονταν μαζί με τους γηραιότερους και περισσότερο σεβαστούς πατέρες της Μονής αφ' ενός για το όνο-μα του Αγίου, πού δεν γνώριζαν -διότι δεν ήθελαν να τιμούν χωρίς όνομα τον νέο Άγιο της Μονής τους- και αφ' ετέρου πώς βρέθηκε σε τέτοια θέση αυτό το άγιο λείψανο μέσα στο Κοιμητήριο πε-ρι-τρι-γυ-ρι-σμέ-νο από πολλά οστά, που ήταν τοποθετημένα γύρω και πάνω του χωρίς τάξη.

Και όσον αφορά το όνομα του Αγίου μετά από συζήτηση θε-ώ-ρη-σαν όλοι εύλογο να δώσουν σ' αυτόν κάποιο προσωρινό όνο-μα, επειδή αποφάσισαν να τελέσουν και αγρυπνία εξ αιτίας της ευ-ρέ-σε-ως του αγίου λειψάνου και να δοξολογήσουν τον Θεό, που μάς τον φανέρωσε με θαύμα.

Ομόφωνα, λοιπόν, αποφάσισαν να τον ονομάσουν «Ευ-δό-κιμον», λέγοντας ότι ο Θεός ευδόκησε να θαυματουργήσει σε μάς, στη δική μας εποχή, που περιφρονείται η χριστιανική ευσέβεια και η πίστη, ώστε να επαναφέρει όλους τους χριστιανούς στο δρόμο του, επειδή αυτοί αφού απομακρύνθηκαν από αυτόν, ζουν άθλια μέσα στην αμαρ-τία και προετοιμάζουν την αιώνια τιμωρία τους. Εμάς δε που δι-α-λέ-ξα-με τη μοναχική ζωή να παρακινήσει στη μίμη-ση της ενά-ρε-της ζωής, η οποία προκαλεί τον αγιασμό.

Είπαν δε ότι «άν τον Άγιο δεν τον ευχαριστεί να εγ-κω-μι-ά-ζε-ται με το όνομα “Ευδόκιμος”, ας ευδοκήσει αυτός να κάνει γνωστό το πραγματικό του όνομα». Αν όμως του αρέσει και δέχεται το όνο-μα αυτό, πού είναι κατάλληλο στην εποχή μας, γιατί φανερώνει την θεία θέληση για τη σωτηρία των χριστιανών, που βρίσκονται στη πλάνη, ας δεχθεί την ονομασία που του δώσαμε. «Ναί, Άγιε», είπαν «σου δώσαμε αυτό το όνομα κινούμενοι από ευσεβή προαίρεση». Έτσι, λοιπόν, το όνομα «Ευ-δό-κι-μος» με ομόφωνη γνώμη των μο-να-χών του Βατοπαιδίου και των δύο παρευρεθέντων αρχιερέων επι-κυ-ρώ-θη-κε επίσημα στον Άγιο.

Πώς βρέθηκε το λείψανο του Αγίου στο Κοιμητήριο;

Πολλές γνώμες ειπώθηκαν για να εξηγήσουν το πώς βρέ-θη-κε, στη θέση που είπαμε παραπάνω, το λείψανο του αγίου. Έγινε δε-κτή όμως, ως πιο ορθή και λογική η γνώμη του γραμματέα Νι-κη-φό-ρου, ο οποίος είπε:

«Ο Άγιος αν και προέβλεψε την ώρα του θα-νά-του του, δεν εί-πε τίποτε σε κανένα αδελφό της Μονής. Πήρε στην αγκαλιά του την σεβάσμια εικόνα (τής Θεοτόκου), βγήκε κρυφά από το μο-να-στή-ρι, μπήκε στο σκοτεινό κοιμητήριο -θεωρώντας ότι έτσι θα δι-έ-φευ-γε της προσοχής- και αφού είπε το: «Κύριε, στα χέρια σου παραδίδω το πνεύμα μου», άφησε την τελευταία του πνοή και ανέ-βη-κε στις αι-ώ-νι-ες Μονές».

Αυτή, λοιπόν, η γνώμη επικυρώθηκε από όλους και φά-νη-κε να είναι εμπνευσμένη από το Θεό, γιατί και τα γεγονότα φαίνονταν ότι έτσι έγι-ναν στην πραγματικότητα. Γιατί, αν ο Άγιος θαβόταν κατ' αρχάς έξω από το Κοιμητήριο, πώς δεν αισθάνθηκαν την ευ-ω-δία του αγί-ου λειψάνου αυτοί που το ξέθαψαν και το μετέφεραν μέ-σα στο κοιμητήριο κατά την ανακομιδή; Πώς δεν απόρησαν βλέ-πον-τας το λείψανο να είναι ακόμα ντυμένο με ρούχα, τα οστά να είναι ενωμένα και να έχει στην αγκαλιά του την ιερή εικόνα; Πώς το γε-γο-νός αυτό πέρασε απα-ρα-τή-ρη-το, χωρίς να πουν κάτι ή να το γρά-ψουν στον νεκρώσιμο κατάλογο; Ούτε για την εικόνα, ούτε για το λείψανο, ούτε για το έν-δυ-μά του μίλησε κανείς, πράγμα εντελώς ανεξήγητο.

Εάν πάλι υποθέσουμε ότι τον έθαψαν στο σκοτεινό Κοι-μη-τή-ριο, πώς τον τοποθέτησαν μαζί με την εικόνα και γιατί τον έβαλαν μόνον αυτόν εκεί, στο χώρο που μάζευαν τα οστά των πατέρων και τα τοποθετούσαν σωριασμένα χωρίς τάξη; Είναι απίθανο και δεν φαίνεται εύλογο να θάπτονταν τα σώματα των κοιμηθέντων πα-τέ-ρων εκεί· επειδή το νεόκτιστο αυτό κοιμητήριο ενωνόταν με ένα πα-ρά-θυ-ρο με το παλιό και κάτω από το ναό καμαρωτό κοιμητήριο, και μόνο από αυτό (το παράθυρο) μπορούσε να μπει κάποιος στο μικρό και νεόκτιστο.

Αλλά και αυτό να το δεχθούμε, αν και είναι απίθανο, πώς όταν έμπαιναν και τοποθετούσαν τα νεκρά σώματα δεν έβλεπαν το λείψανο, που βρισκόταν εκεί, σ' αυτή τη στάση; Γιατί δεν μπο-ρούσαν να μπαίνουν στα σκοτεινά, αλλά έπρεπε να χρη-σι-μο-ποι-ή-σουν φώς, όταν τοποθετούσαν τα σώματα. Και επί πλέον το ότι τα οστά των άλλων πατέρων βρίσκονταν σωριασμένα χωρίς τά-ξη α-ναι-ρεί πλήρως την πιθανότητα να θάβονταν οι κεκοιμημένοι πα-τέρες εκεί. Για όλους τους παραπάνω λόγους φάνηκε αληθινή, και έγινε δε-κτη, χωρίς αντίρρηση, η γνώμη του γραμματέα Νικηφόρου.

(συνεχίζεται)